

CASA DE BARRETS

Com cada dimarts a les onze del matí, en Johan Graff, minusvàlid de trenta-quatre anys, de cent vint quilos de pes i metre vuitanta-cinc d'alçada, va trucar al servei de taxis adaptats i gratuït, que el departament d'acció social del govern suec, posava a disposició de les persones amb mobilitat reduïda.

En Johan va baixar a l'entrada de casa, a esperar el taxi, assegut a la cadira de rodes. Estava content, començava la tardor i feia un dia esplèndid, inusualment assolellat.

—Al carrer Rübendart, 25 —li va dir al taxista, que va fer un gest de complicitat inclinant el cap de costat.

—A passar una bona estona, oi? —li va comentar el taxista que ja era el tercer servei que feia aquell dia a la casa de barrets adaptada per a minusvàlids.

La “Delight-house”, era una torre situada en un barri residencial als afores d'Estocolm. Era una casa amb planta baixa i dos pisos, pintada de blanc i amb un jardí amb gespa, arbres i plantes de tota mena.

Quan van arribar, el taxista va prémer un botó que hi havia al costat de la reixa d'entrada. Lentament es van obrir les dues fulles de la portalada de ferro i el taxi va rodar pel damunt de les lloses del camí, que duia a la casa.

A l'entrada l'esperava la recepcionista; una noia rossa, vestida tota de blanc i que va saludar cordialment a en Johan, client habitual.

—Bon dia, Johan, què, com sempre? —li va demanar la noia.

—Si, i si em pot atendre l'Erika, molt millor.

—Bé, ara està acabant un servei, però de seguida estarà amb vostè. Tenim unes pel·lícules noves en 3D, que són una delícia. En vol veure alguna?

El va deixar en una saleta individual, davant d'un televisor de 37 polsades. Es va posar les ulleres per veure el relleu. Estava impressionat; aquelles dones, que desbordaven la pantalla se li tiraven al damunt. L'efecte era espectacular i la temperatura corporal d'en Johan creixia per moments.

—Com va això, Johan? —li va dir l'Erika, que per sort va aparèixer al cap de cinc minuts.

—Ja ho veu, escalfant motors.

Van agafar l'ascensor i van pujar fins al primer pis. En obrir-se les portes, es bloquejaven les de les habitacions, durant tres minuts, per evitar l'encreuament amb altres clients.

L'habitació impressionava. Hi havia una grua, corretges i d'altres artefactes; semblava més aviat una cambra de tortura, que no pas una de plaer. L'Erika, a més de respondre al físic de les dones sueques; guapa, rossa i amb els ulls blaus, era alta i forta, requisits indispensables per feinejar amb minusvàlids.

Primer, es va despullar ella; després li va treure la roba a ell i el va acompanyar a la dutxa. Assegut davant d'ella, la contemplava, mentre l'Erika li ensabonava el cos entretenint-se en les parts més estratègiques. Després el va eixugar amb una tovallola flonja, que feia una agradable olor d'espígol.

Van sortir de la dutxa i agenollada al seu davant el va delitar amb un concert de flauta, que li va aixecar la moral.

Després el va subjectar a la grua amb una corretja per sota dels braços i amb una altra per sobre dels genolls i va accionar el comandament a distància. Lentament, la grua va anar alçant en Johan fins a situar-lo a un metre damunt del llit, en posició horitzontal. Aleshores, l'Erika es va estirar just a sota d'ell i amb la mà dreta va accionar el comandament per fer-lo baixar, mentre amb l'esquerra el va dirigir, agafant-lo de la punta, per garantir l'acoblament.

Txas!!! Diana perfecte.

En Johan no va esperar a què una assistenta li tragués les corretges i amb els seus potents braços, va començar a flexionar amunt i avall a sobre l'Erika. Primer a poc a poc i després, a mesura que s'apropava el moment àlgid, més ràpid i amb tanta empena que el llit va cruixir i un dels quatre tensors de les corretges es va deixar anar. Tot i amb això, va aconseguir el seu propòsit i va restar, damunt la dona, relaxat i satisfet.

A en Johan li agradava la "postura del missioner", tot i que era la que tenia més dificultats per a la gent com ell. La majoria preferien que la noia es posés al damunt i fes tota la feina, però ell no, ell volia dur la iniciativa, encara que el fessin volar.

A poc a poc, l'Erika el va tornar a alçar prement el comandament, però quan estava a un metre d'alçada, es van trencar els altres tensors.

Pataplaf!!! Els cent vint quilos d'humanitat van caure a plom damunt l'Erika, que va expulsar amb violència el cafè amb llet i el "croissant" que havia esmorzat. Va notar un dolor immens al pit; se li havien trencat dues costelles. No podia respirar ni cridar per demanar auxili. Tampoc podia prémer el botó d'alarma del comandament, ja que havia anat a parar a l'altra punta de l'habitació.

En Johan s'havia partit una cella i tenia la cara plena de sang. No es podia bellugar. Com un pes mort esclafava l'Erika, que s'ofegava per moments.

La Rebecka, que estava a l'habitació del costat, amb un altre client, va sentir el soroll de la caiguda i es va alçar de cop de sobre la falda de l'home on si havia eixancarrat.

—Però a on vas? No em pots deixar així! —va protestar l'home, que ja estava a la recta final.

—No et preocupis que ara torno —li va dir la noia, —vigila que no s'apagui el foc.

Quan la noia va entrar a l'habitació, l'Erika estava morada. En aquell moment també van arribar l'assistenta i la recepcionista. Entre totes van aconseguir girar una mica en Johan i alliberar l'Erika. Després li van haver de practicar el boca a boca fins que es va recuperar. Dues ambulàncies els van recollir i els van traslladar immediatament a l'hospital.

Mentrestant, el client de l'habitació del costat, abandonat de la mà de Déu, va haver d'utilitzar la mà esquerra, la que no tenia immobilitzada, per apagar el foc que la Rebecka havia encès.

Quan va reprendre la vida normal, en Johan va canviar les visites al bordell, per un gimnàs, per reduir l'excés de pes i enfortir les parts recuperables del seu cos i va abandonar per sempre més, la seva vocació missionera.